

září - říjen 2013

Je to vlastně mžik, kdy jsme vstávali, jak se nám chtělo, dělali jsme, co jsme chtěli—žádné úkoly, žádné školní povinnosti. A než jsme se pořádně rozhlédli, už se nám přiblížila čtvrtina školního roku. Dvě redaktorky Jana a Heidi „Prostor“ z časových důvodů opustily, ale zase redakci doplnili další a řekněme rovněž velice dobří a talentovaní „psavci“. Jejich jména najdete na poslední straně v tiráži, s jejich příspěvky se průběžně setkáte už v tomto čísle. Nejprve, jak jinak, na téma: **Prázdniny**. Jak uvidíte, ani fantazii se meze nekladly...

Prázdniny, o jakých se mi ani nezdálo

No, tak si říkám, že letošní rok jsem přežila celkem slušně. Teď se chystáme s kamarády na chatu. Odjíždíme za dva týdny. Nemůžu se dočkat! Sladkých deset dní nerušeného klidu! Jen a já a moji kamarádi. Jedeme tam s bráchou, jeho přítelkyní a s několika mými kamarády. Je to malá chatka někde u lesa. Důvod, proč tam jedeme je jediný: rodiče. Už jsme si všichni potřebovali od-dychnout.

„Karo, nezapomeň si zabalit mobil. Budu ti každý den volat,“ zakřičela máma.

„Mami, ten mobil už mám dávno v batohu“, odpovíděla jsem znuřeně.

„Tak si pospěš, odjíždíme za dvacet minut,“ řekl zase můj bratr Tom. Hodila jsem si do batohu přenosnou televizi a konečně se dokopala dolů. Rychle jsem si udělala svačinu na cestu, rozloučila se s rodiči a vyběhla s bratrem ven. Odtáhli jsme kufry do auta a nasedli. Brácha nastartoval a konečně jsme mohli vyrazit pro jeho přítelkyni a moje kámoše. Nejdříve jsme zastavili u domu Míry, mé nejlepší kamarádky. Potom jsme pokračovali dál a vyzvedli postupně Patrika, Linu a Marka. Když už nastoupila i bráchova holka Kiki, mohli jsme se vydat směr chata. Cesta nebyla až tak dlouhá a za hodinu a půl jsme byli na místě. Nejprve jsme vynesli všechny kufry dovnitř a potom vybalili.

Druhý den byl pro mě zvláštní, a to tím, že jsem měla sedmnácté narozeniny. Když jsem se vzbudila a koukla na druhý konec pokoje, obě palandy byly prázdné. Seběhla jsem po schodech dolů, nakoukla do kuchyně, ale ani tam nikdo nebyl. Trošku mě to vyděsilo, ale řekla jsem si, že šli určitě nasbírat nějaké lesní ovoce a

Podzim rozdivočel zářivými barvami lesy i parky... Řekněte sami, není to nádhera? Takový baldachýn?

houby, abychom vůbec měli co jíst. Bleskově jsem se oblékla a vyrazila za nimi do lesa.

Běhala jsem, volala na všechny strany a hledala. Nikdo mi ale neodpovídal. Náhle jsem za zády uslyšela prasknutí větvičky – a otočila se. Nikdo tam nebyl. A potom zase: „Prask!“ A znovu nic. Když jsem ten stejný zvuk uslyšela potřetí, už jsem byla docela naštvaná. „Tohle fakt není vtipné! Vylezte, stejně už o vás vím!“, zavolala jsem do lesa, ale nic. Šla jsem dál, když v tom jsem něco zahlédla. Vypadalo to jako nora nebo chodba. Skrčila jsem se, abych se dostala dovnitř – a najednou: „Vrrrrrrrr!“ Něco tam hluboko uvnitř v temnotě zavrčelo. To mne zarazilo. A vrčení se po chvíli opakovalo. Čekala jsem co se bude dít dál, vlašy maličko zježené. V tom už se z nory soukal obrovský medvěd! Stála jsem jako opařená.

Pokračování na str. 2 ———>

Dokončení ze str. 1

Medvěd se postavil na zadní a zařval. Na nic jsem nečekala a vyrazila tryskem na úprk. Běžela jsem jako o závod, bylo mi jedno, že mne větve svým pichlavým jehličím šlehají do obličejů a rozdírají mi tvář.

Když už jsem byla hezkých pár desítek metrů od medvěda, zastavila jsem se vyčerpáním. Byla jsem rozklepaná strachy, nemohla jsem popadnout dech, takže jsem pokračovala dál už chůzí, abych se trošku vydýchala a zklidnila. Najednou: „Baf!!“ Srdce se znovu roztlouklo, lekla jsem se tak, že jsem málem zakopla. Zpoza stromu vyskočili Patrik s Linou a smáli se, jako rozumu zbavení. Najednou se za nimi objevil ten medvěd.

„Utíkejte,“ zaječela jsem na kamarády.

„A proč?“, zeptal se Patrik.

„Jseš snad slepej?“, zařvala jsem ukazujíc na medvěda.

„Já ne, ale ty očividně slepá jsi,“ pronesl kamarád pobaveně. „To sis fakt nevšimla zipu na jeho břicho?“, rozesmál se znovu Patrik.

„He?“, zeptal jsem se inteligentně.

„Názorně předvedu,“ řekl Patrik a rychlým pohybem rozepnul zip od medvědova krku a z kůže vystoupil můj „úžasný“ bratr Tom s Kiki na ramenou. Skrčil se, aby Kiki mohla vylézt a pak se opět narovnal.

„Co to má být?“, zeptala jsem se naštvane.

„No, říkali jsme si, že když ti je dneska sedmnáct, tak ti přichystáme nějaký pořádný dárek, na který hned tak nezapomeneš,“ vysvětlil mi ještě rozesmátý brácha.

„Tak to se vám doopravdy povedlo!“ řekla jsme už s pobaveným výrazem a potom jsme se všichni začali hrozně smát.

Anez

Konec prázdnin

Nechce se mi věřit, že už je po prázdninách. Ještě vloni mi připadaly až moc dlouhé, dokonce jsem se už těšila do školy! Jenom letos nic. Žádný těšení na školu se nedostavilo. Možná to bylo tím, že tentokrát jsem si léto opravdu pořádně užívala. Možná taky tím, že maminka říká, že se mnou hází puberta.

A bude prý hůř, slyším ze všech stran. Vážně nechápu, o čem je řeč...

J.T.

Prázdniny pro ... psa

Prázdniny... Jak již slovo samo o sobě vypovídá, je to čas, kdy mám v životě prázdnotu. Kamarádi ze školy se rozutečou na dovolené k příbuzným a známým. Z pracovních povinností se ale, jako já a ostatní moji vrstevníci, nemůže vymluvit má mamka.

Maminka pracuje jako zdravotní sestřička. A protože lidé jsou buď neopatrni nebo... Jak jen to říci?

Nevážíci si života, vzájemně si ubližující nebo sami sobě ubližující, ať už úmyslně či nikoliv. Mamka je pak ošetřuje. Moc jí její práce baví. Pro mě pak jsou prázdniny především synonymem pro malé město Plesná. Bydlí tam totiž babička s dědečkem.

Babička je většinou hodná. Pro druhého by se rozdala. Děda je vtipálek. Jeho jednoduché, strohé, ale vtipné věty dostanou každého z rodiny. Vždy, když mu řeknu, že přijedu, odpoví mi: „Už teď mi hrůzou vstávají na hlavě i ty vlasy, které nemám.“ Je totiž na temeni lysý. A ty zbylé vlasy mu babička neustále stříhá. Chudák děda...

Letošní prázdniny jsem se ale nenudila, ani když jsem byla doma sama. V březnu 2013 jsem totiž k narozeninám dostala fenku čivavy mini s čokogenem. Jmenuje se Samanta, ale oslovujeme ji Semi. Je to můj pejsek, moje dceruška, sestřička, kamarádka, miláček... Vše v jedné osobě. Nevím, jak to má Semi ve vztahu ke mně. Já bych jí dala všechno, i modré z nebe bych jí snesla. Zbožňuji ji, žiji jen pro svoji Seminku.

Proto mě tak vzalo, když jsme s mamkou odjízděly na posledních deset dní prázdnin na dovolenou. Před autobusem jsem ji neustále mačkala, líbala ji a hladila. Plakala jsem. Zčásti kvůli sobě, že ji tak dlouho neuvidím, ale hlavně kvůli ní. Vždyť to malé nebohé štěňátko vůbec nevědělo, co se děje. Proč jeho člověk brečí a vůbec ten ruch.

Nakonec mi babička každý den psala SMS, jak se Seminka má. Nebylo to až tak hrozné.

Chci v dospělosti v Itálii bydlet, protože jen poslouchat ten jazyk bylo něco neuvěřitelně báječného. Ale do moře jsem nešla. Na břehu i na dně mělčiny se procházeli krabi, moře vyplavilo tři medúzy a jednu viděla v moři vedle sebe volně plavat jedna klientka z našeho zájezdu. Navíc maminka, která se v moři koupala, cítila při chůzi v písku pohyb pod chodidlem a také kolem ní plavalo plno ryb velkých jako kapr. Prostě hrůza.

Ale jinak miluji moře. Jeho vůni, mušle, které vyplavuje. Krása.

Jednou mě maminka vzbudila dřív a pozorovaly jsme východ slunce. Byla to nádhera. Sluneční svit se odrážel od mořské hladiny. Úžasné.

Návrat domů byl krásný už pro ten pocit... Jedu za Semi.

Chvíli nevěděla, kdo jsme. Tvářila se rozpačitě, ale doma si nakonec vzpomněla. Byla jsem zase u svého psíčka. A to mě hrálo u srdce.

Šárka

P.S. Šárka své poutavé vyprávění doplnila ještě hezkými fotografiemi, které se ale bohužel nepodařilo pro tisk zkopírovat. Byly by nečitelné.

Pořídil jsem fotku psa, který stál za plotem bývalého přírodního divadla. Podle mě byla opravdu kravina zničit pěkný „přírodák“. Jestli se vám líbí nebo nelíbí že přírodák zmizel můžete se k tomu vyjádřit na můj E-mail: skrib@seznam.cz

S pozdravem J.T. (Filip Skribek)

Když začaly prázdniny

Hned první den prázdnin jsem odjela na tábor. Nejdříve se mi tam nechtělo, ale pak, když jsme přijeli, se všechno obrátilo. Líbilo se mi tam strašně moc.

Druhý den jsme začali hrát hry a taky probíhaly soutěže o medaile. Potom přišel večer. Všichni se pěkně oblékli, i já. Vypravili jsme se na diskotéku. Diskotéky mě vždycky bavily, stejně i moji kamarádku Máju.

Jednou jsme šly z diskotéky až hodně pozdě večer. Byla tma a na obloze jsme viděly úplněk. Velmi se mi líbil, protože byl tak tajemný. Když jsme přišly na chatku, vlezly jsme si do spacáku a ještě dlouho jsme si vyprávěly strašidelné příběhy a srandovní vtipy.

Bylo mi líto, když jsme pak už museli jet domů.

Katka

ZUŠ Františkovy Lázně má vlastní webové stránky, kde můžete najít všechno, co vás o této škole, jejich učitelích stejně jako i o žácích, včetně jejich výsledků může zajímat. Chcete-li více podrobností, stačí zajít na adresu: www.zusfrantiskovylazne.cz

To jsem přesně nechtěl

(Turecko)

V Turecku to bylo tak padesát na padesát. Když jsem tam byl první den, tak mě bolelo břicho. Problém ale byl, že když jsem se druhý den pořádně najedl, bylo fajn. Dva dny potom jsem měl úpal. Pak mi bylo druhý den zase dobře.

Jenže, aby to NEBYLO VŠECHNO!!! Opaluju se, a když chci skočit do bazénu a chci se poškrábat na hlavě, tak mám smůlu!!! A TO JSEM PŘESNĚ NECHTĚL...

Další den už byl v klidu. Žádná smůla, žádný GIGANT hlad a dokonce ani žádný úpal.

Předposlední den už byl úplně klidnej. Opalování, večerní procházka kolem moře a diskotéka a na konec HERNA (místo kam jsem chodil nejradši a nejvíc) a na konec ta postel (ve který jsem spal asi naposledy).

Poslední den byl úplně EPICKEJ (pro ty co nechápou tak suše: Den kdy jsem odlítal, byl hezkej).

Než jsme odešli z hotelu... počkat to jsem vám ještě neřekl. Hotel se jmenoval Marti Myra. Takže. Když jsme vyšli z Myri, tak jsme ještě 40 kiláků museli jet autobusem na Airoplane zastávku (pro ty co to zase nechápou tak suše: Když jsme vyšli z hotelu, tak jsme museli ještě přes hodinu jet autobusem na letiště).

Pár věcí mi dovolenou zkazilo, ale co je nej? ŽE TO BYLO EPICKÝ (pro ty co to opětovně nechápou, tak suše: Pár věcí mi dovolenou zkazilo, ale co je nejlepší? To, že to bylo NÁDHERNÝ).

J.T.

Koně v ohradě. Krásní. Vyvolávají pocit volnosti a síly. Působí optimisticky. Stejně tak to chtějí i naše noviny.

Dneska ráno u nás doma

Dnes ráno 26.09.2013 u nás doma se mi nechtělo vstávat, ale když jsem se probudila, všimla jsem si, že jsem na zemi. Bylo to milé, protože, se mi ve snu zdálo, že jsem chtěla skočit z vysokého můstku.

Tak jsem si šla vyčistit zuby, ale můj bratr pospíchal a na ty dveře od koupelny zabouchal, až se málem rozpadly. Tak jsem ho musela pustit, ale měla jsem štěstí protože, jsem byla hotová.

Lily

Jeviště františkolázeňského divadla ožilo příběhem slavné francouzské módní návrhářky Coco Chanel - výsledek projektové práce literárně-dramatického, výtvarného, hudebního a tanečního oboru. Předcházela mu koncert žáků hudebních oborů naší Základní umělecké školy.

Kankán v provedení dívek tanečního oddělení paní učitelky Dagmar Živnové navodil atmosféru začátku 20. století... Jsme v Paříži...

Na představení přišla i tři děvčata z redakce školního časopisu prostor Tereza Králová, Aneta Jelenová a Anička Vondráčková. Pečlivě sledovala celé představení, aby z nich přinesla i krátké rozhovory.

Byly jsme u toho...

Představení Coco Chanel se mi hodně líbilo. Líbilo se mi to proto, protože jsem vlastně pořádně nevěděla, kdo to vlastně Coco Chanel je. Nebo vlastně byla. Nakonec jsem si ale vzpomněla. Zakoukala jsem se do toho natolik, že jsem mrkla očima jenom asi tak za půl minuty.

Hlavní postavou tohoto představení byla Petruška Hůlková. Ta hrála Coco Chanel. Já osobně ji tak trochu znám i z naší redakce a musím uznat, že jí to docela ... vlastně žádné docela: Prostě jí to šlo. Moc dobře. Sestru Coco Chanel hrála Denisa Pilařová. Ta to hrála také dobře, hlavně to, jak byla zamilovaná.

K tomu musím pochválit i tanečnice a taky výtvarnice, které ušily ty pěkné šaty, které samy na konci předváděly.

Takže, můj celkový dojem z představení Coco Chanel byl úžasný.

Před Coco Chanel, byl koncert s hudebními nástroji. Ze začátku vystupovaly malé děti. Ty byly dobré. Na to, že měly tak nízký věk, byly úžasné.

Po nich následovali už starší žáci. Taky byli moc dobří. Byla tam jedna slečna, která zpívala. Měla úžasný hlas. Prostě byla skvělá. Také tam byl větší chlapec, který hrál na kytaru. Já také kdysi hrála na kytaru, a upřímně, byla jsem mnohem mnohem horší. Já jsem se totiž učila hrát jeden rok.

Moc se mi to celé večerní vystoupení všech líbilo.
Tereza Králová

Denisa Pilařová alias Julie a Petra Hůlková jako Gabriela zvaná „Coco“, sestry Chanelovy. První volí cestu bohaté manželky, druhá se stane slavnou návrhářkou. Denisa i Petra ze třídy paní učitelky J. Markové a současně redaktorky školního časopisu Prostor, odvedly výborné výkony. Ostatně jako celé divadelní oddělení.

Několik údajů o životě Coco Chanel

Narodila se ve Francii roku 1883 jako druhá dcera podomního obchodníka Alberta Chanela a jeho družky Jeanne Devolle. Rodiče vstoupili do manželství až v roce 1884. Měla čtyři sourozence: dvě sestry, Julii a Antoinettu, a dva bratry, Alphonse a Luciana. Po smrti matky v roce 1895, tedy v jejích dvanácti letech, dal otec všechny své děti do klášterního sirotčince v Aubazine. Společně se sestrou Julií byla později přijata do klášterní školy. Ve dvaceti letech začala pomáhat své tetě v obchodě s oděvy v obci Moulins a záhy si získala pověst mimořádně schopné švadleny. V letech 1905-1908 si po večerech navíc přivydělávala zpěvem v kavárnách a nočních podnikcích, které se nacházely buď přímo v Moulins, nebo ve Vichy. Zde také získala svou přezdívku Coco, což ve francouzštině znamená *dušička* nebo *miláček*.

Coco a její první velká láska Étienne Balsan... francouzský průmyslník v podání Lily Nečekalové.

Původem byla prostá venkovská dívka; neměla tedy postavení, peníze ani vzdělání. Měla však neobyčejnou povahu, která jí umožnila, aby předběhla svou dobu - čas, kdy společnost bránila ženám projevit svou přirozenost. Kariéra módní návrhářky byla důsledkem jejího tvořivého ducha i touhy po nezávislosti.

Její cílem nebylo jen rozšířit módu aristokracie a vyšších tříd do "ulic", ale i umožnit nositelce každého modelu, aby se cítila sama sebou a zároveň pohodlně. Jejím krédem byla tedy funkčnost a prostota. Způsobila revoluci v oděvním průmyslu a její podniky měly ve 30. letech až 3500 zaměstnanců. V té době byla nejbohatší módní návrhářkou Francie a říkalo se jí *královna módy*.

Arthur Capel, řečený Boy, diplomat a průmyslník, její největší láska, zemřel při automobilové nehodě 22. prosince 1919. Co-có Chanel se nikdy neprovdala.

Zemřela v neděli 10. ledna roku 1971 ve svých 87 letech.

Její sestra Julie se nakonec provdá za bohatého a vlivného muže.

Rozhovor s Petrou Hůlkovou po představení

Tereška: *Kolik je ti let ?*

Petra: Je mi 15 let, narodila jsem se 16. prosince 1998.

Tereška: *Jak si myslíš že jsi představení zvládla?*

Petra: Myslím, že jsem to zvládla dobře s pomocí kolegyně.

Tereška: *Jak dlouho chodíš na tento kroužek?*

Petra: Necelé dva roky.

Tereška: *Máš strach, že se přede všemi ztrapníš?*

Petra: Ne, nemám. Texty umím nazpaměť a během představení mi kolegyně někdy pomůžou.

Tereška: *Čím chceš být v budoucnosti?*

Petra: Zatím ještě nevím, ale chtěla bych se dostat na školu s divadelním zaměřením.

Tereška: *Proč chodíš na tento kroužek?*

Petra: Protože mě divadlo baví a ráda vystupuji.

Tereška: *Hraješ na nějaký hudební nástroj?*

Petra: Ne, ale ráda bych se chtěla naučit hrát na klavír.

Ptala se Tereza Králová

Slovo hlavní představitelky Petry...

Pro mne to byla velká výzva a radost mít hlavní roli, obzvláště když se jednalo o známou francouzskou návrhářku Coco Chanel.

Moc jsem si tu roli užila a celkově celé vystoupení. I když to bylo velmi náročné se vžít do role mladé, cílevědomé a chudé slečny. Stát na pódiu a nechat se osvětlovat ostrými světly a odehrát velkou (už druhou) premiéru bylo krásné. Obzvláště, když vám lidé tleskají, výskají a jásají. Je to krásný pocit. Myslím, že každá herečka či tanečnice nebo modelka měla ten večer trému. Ale odehrály to jako sehraný tým plný talentovaných děvčat. "

Musím se přiznat, že jsem během vystoupení musela dvakrát improvizovat. No, že jste to vy, tak vám prozradím, čím jsem musela uhrát scénu. Poprvé to bylo, když jsem se musela vztekat, poté co mi má „sestra“ řekla, že se mnou nepůjde do Alkazaru. Nevyšla scéna, ve které jsem měla házet polštáři, tak jsem se jí snažila co nejlépe to prodloužit. Naštěstí mi v tom pomohla Lily Nečekalová a Markétka Kremová.

A podruhé to bylo, když jsem měla přijet do Etienova sídla u Paříže. Mě a Lily trošku nevyšlo převlékání, tak jsem čas vyplnila tím, že jsem se procházela jeho sídlem a obdivovala jeho dědictví... Což bylo i původně v plánu, ale nakonec jsme to zrušili.

Myslím, že jsme si všichni užili poslední vystoupení s holkami z dramatického, tanečního, ale i oděvního oboru. Byla to poslední hra s mojí (naší) kolegyní Lily Nečekalovou, která už nebude chodit do dramatického kroužku. Kvůli škole, na kterou byla přijata už minulý jaro.

Vlastně celá hra spočívá v tom, že dvě malé holčičky, které vyrůstaly v sirotčinci, se každá sama postarala o svoji budoucnost. Jedna si vzala barona Morise a tím si zajistila budoucnost bohaté dámičky (Adriana). A druhá, tedy já, Coco (Gabriela) jsem se dopracovala ke slavné francouzské návrhářce, která jako první vstoupila do světa mužů a založila impérium, které nese její jméno dodnes. Pod názvem Coco Chanel.

Na závěr děkuji paní učitelkám za sešranou spolupráci. Hlavně paní učitelce Jarmile Markové, která sestavila scénáře a vlastně celý příběh. Holčkám z tanečního s paní učitelkou Dagmar Živnovou, které odtancovaly senzační kankán, holčkám z oděvního a jejich paní učitelce Simoně Čadkové (Janků), které si ušily a zpracovaly kostýmy v duchu modelů ‘‘C. Chanel’’. A dále zvukařům, osvětlovačům a nakonec panu učiteli Bohumilovi Polívkovi, který uváděl celou hru a promítal obrázky během představení.

Petra (Coco)

Divadlo bylo takřka plné. Potlesk sklízely jak malí a mladí muzikanti vystupující v prvé půli, tak i ti, kdo se podíleli na představení Coco Chanel. V prvé řadě nechyběly naše redaktorky Aneta, Tereška a Anička (na snímku)

Bylo to nádherné představení....

Představení Coco Chanel bylo opravdu nádherné. Ze začátku se hrálo na různé hudební nástroje. Žáci hudební školy měli tak nádherné výkony, že ještě teď mi leze mráz po zádech. Potom následoval překrásný zpěv, zkrátka slečna Dominika v šatech, které měly havraní barvu, mě skutečně okouzila svým zpěvem.

Ale nakonec premiéra. Zdařilé představení Literárně-dramatického oboru ZUŠ.

Ze začátku na nás vykoukl muž s bílou maskou a řečnil různé podrobnosti (rok, datum, jména...). Po něm přišly jeptišky (Julie Hůfová a Markéta Kremová), které volaly na malou Coco a na její sestru Adrianu. Ale čas uběhl a sestry už byly skoro, no vlastně dospělé. Sestry si užívaly, Adriana zpívala, vlastně v představení nechyběl ani humor. Co se mohlo jiného stát než to, aby se mladá Coco zamilovala do Artura Kepla, kterému ale říkali Boy. Hned se do sebe zamilovali. Měli spolu různé plány, ale hlavní byl ten, jet spolu na 60 dní k moři. Těsně před tím se ale stalo něco hrozného: Boy zemřel při nehodě. Coco byla zdrcená a aby zahнала smutek, vytvářela různé módní doplňky, kabelky a klobouky nebo třeba oblečení.

Nežli Coco zestárla, tak ji její díla skutečně proslavila. Na módní přehlídce, která byla součástí tohoto představení se oděvy, které v jejím stylu ušily dívky z výtvarného oboru (oděvní tvorba a návrhářství) ze třídy paní učitelky Simony Čadkové (Janků), předváděly. Moc se líbily.

Čas byl rychlejší. A Coco zemřela v neděli, v den který neměla ráda, roku 1971 .

Představení připomenulo její život. Všichni i odvedli výborné výkony.

Už se těším na další představení.

Aneta Jelenová

Sestry berou, každá po svém, život do svých rukou. Gabriela ještě netuší, že jí jednou bude ležet svět u nohou...

Dominika Merhoutová, nadějná zpěvačka, provázela představení o Coco Chanel zpěvem francouzských šansonů.

Koukala jsem na jeviště někdy až s otevřenou pusou...

Představení bylo velmi pěkné a vsadím se, že kromě mě se líbilo i všem ostatním, kdo ho viděli. Myslím si, že žáci perfektně vystihli postavy a kostýmy byly opravdu pěkně udělané, ale nejvíce jsem s otevřenými ústy koukala na žákyni Dominiku Merhoutovou (populární zpěv u p. uč. S. Leškové). Svým výkonem mě naprosto šokovala. Francouzské písně v jejím podání byly jako červený samet, na němž se třpytí rudý drahokam. Nebo - jak by řekli jiní - třešnička na dortu. Moc se mi také líbilo, jak děvčata ztvárnila hlavní postavy. Zahrát dvě sestry se jim podařilo opravdu bravurně. Možná je tomu tak, protože jsou ve skutečnosti nejlepšími kamarádkami. Ale největší obdiv patří samozřejmě paním učitelkám, které dívky na představení připravily. Všichni se už jistě těšíme na další představení v podání ZUŠ Františkovy Lázně.

Anička Vondráčková

...Boy se bude ženit... Co na to Coco?

Úspěch měla i přehlídka modelů ve stylu Coco Chanel, která ušila a předvela děvčata ze třídy paní učitelky Simony Čadkové (Janků) - výtvarný obor—oděvní tvorba a návrhářství.

Na snímcích při „děkovačce“ - zleva za divadelní obor paní učitelka Jarmila Marková, Lily Nečekalová, Julie Hůřová, Petra Hůřková, Šárka Rubášová, Denisa Pilařová, Markéta Kremová...

...Denisa Pilařová, Markéta Kremová, Dominika Merhoutová a p. uč. Soňa Lešková—populární zpěv, za oděvní tvorbu p. uč. Simona Čadková (Janků), vizážistka Irena Bočanová, modelky Rebecca Moravová, Annette Škodová, Veronika Krymus, Martina Pfortnerová...

...a tanečnice Gabriela Škrdlantová, Renata Motalíková, Helena Duchková, Anna Vaňková a p. uč. Dagmar Živnová.

Domysli příběh... Zpracuj popis... Tímhle se zabývali naši redaktori. Každý si vybral jednu větu, jedno kratičké téma a měl možnost ho dovyprávět dle své představivosti. Výsledky? Víc nežli pěkné...

Jsem sama doma, je bouřka...

Bylo ráno, vstala jsem, oblékla se, vyčistila si zuby a nasnídala se. Pak jsem šla ven na hřiště, protože ve zprávách o počasí říkali, že bude slunný den a bez jakýchkoliv přeháněk. A tu najednou, když jsem vkročila na hřiště, pomalu ztemněla obloha a náhle začaly padat kapky deště. Správně bych měla asi běžet domů, ale co! Měli jsme to hřiště hned přes uličku.

Pak jsem se přece jen vrátila. Byla jsem doma a chvíli jsem přemýšlela nad tím, co říkali v počasí. Spletli se nebo se se mnou něco děje? Byla jsem dost vydešená, protože se obloha blýskala všemi blesky a nad námi hřměly hromy. A co to slyším? Někdo ve vedlejší pokoji klepe na topení. Měla bych tam jít, podívat se a překonat svůj strach nebo zůstat v pokoji a bránit se tomu? Myslela jsem, že první čeho se budu bát, bude konec světa a ne nějaké zvuky z vedlejšího pokoje. No co, ale stejně tam půjdu....

Bože, tam něco dokonce skřípe. Pro jistotu jsem si vzala tu největší knížku s tou nejtvrděší vazbou. Proč musí vždycky každé dveře vrzat. Cítila jsem se, jako bych byla v nějakém hororu. Se srdcem v kalhotách jsem nakonec otevřela dveře a..... vida byla to jen kočka. Děláte to snad schválně? Jéééé, a teď se moji rodiče se vrátili! Hurááááá!

Pavlinka

Bouřka

Bouřka je krásný a osvěžující okamžik, ale pro někoho znamená jen strach.

Mně ale připadá nádherné, když koukám z okna na oblohu, na které do sebe vrážejí mraky. Hromy a blesky při bouřce! Mám přitom takový ten zvláštní strach, ale přece jen ten zážitek za to stojí. Jen zírám na lidi, jak utíkají přes ulici. Ale kdyby se tak jen na okamžik zastavili a ukázali bouřce, že se jí nebojí. Tak by vlastně zjistili, že se není čeho bát.

A já pořád jen koukám z okna, když na mě fučí bouřící se vítr a fouká a fouká ze všech stran.

Když se pak bouřka klidní a odchází na jih, tak za pár minut se objeví bílé mraky a vysvitne slunce. Ulice se zaplní turisty, já zavřu okno a běžím se připojit k davu...

AnetJel

Štěně

Štěně mi připadá, že je jako plyšáček, kterého můžeš obejmout, hrát si s ním nebo ho pojmenovat. Je to roztomilé stvoření, ale někdy i zlobivé, které prostě musíte napomenout. Musíte ho naučit, co má jíst a co ne, kam smí chodit a kam ne, ale hlavně ho musíte naučit, že nesmí čurat na podlahu.

Já mám jedno štěně, které je taky někdy zlobivé a taky se mi ho krásně objímá, taky si s ním někdy pohraju, ale nejvíc by mne zajímalo, jestli mě to štěně má také tak rádo mne, jako já jeho. No a úplně nejvíc by mě zajímalo, co si o mě myslí v té své malé, hnědé a chlupaté hlavičce.

Někdy si říkám, že by moje největší přání bylo, abych uměla štěněčí řeč, abych mu rozuměla, co mi chce říci...

A zeptala se ho, jestli mě má opravdu rádo a jestli nechce k jiné rodině. No ale potom si řeknu, že bych to vlastně ani nechtěla slyšet...

Nakonec jsem si řekla, že úplně nejlepší přání je, být také štěnětem a dovádět s ním, jíst s ním z jedné misky, a tak dále. Takže si uvědomuji, že by se mnou bylo vlastně rádo, kdybych s ním dělala věci, které ho baví. No a proto si teď uvědomuju, že mu u mě vlastně tak špatně není.

Tereza

Co se stalo při bouřce

Vstala jsem, byla jsem unavená. Šla jsem ven, protože bylo slunečno. Šla na hřiště, těšila se na pěkný den — a najednou začala černat obloha. Bylo to neuvěřitelné, protože se setměla tak rychle, že jsem si ani nestihla sednout na houpačku.

Musela jsem jít domů, protože začala velká bouřka. Když jsem se vrátila, nikdo nikde nebyl. Trochu mne to vystrašilo, ale vzpomněla jsem si, že mi ráno zavolali moji rodiče. Řekli, že odjeli do Německa a vrátí se až druhý den. Docela jsem dostala strach.

Zalezla jsem do postele, a tam jsem se koukala na film. Místo spánku však bouřka zesílila. Najednou byla hrozně velká.

Okna skřípala, všechna, i ve vedlejších pokojích. Říkala jsem si jestli je nemám jít zavřít. Hrozně jsem se ale bála i jen vystrčit hlavu.

Nakonec jsem dostala odvalu. Vylezla jsem a šla jsem zavřít všechna okna, přitom jsem všude rozsvítila.

Najednou jsem slyšela nějaké divné zvuky. Byly ve sklepe. Dveře byly pootevřené, ale já jsem si pamatovala, že byly vždycky zamčené. Tak proč dneska, když byla bouřka, byly otevřené? Byla jsem strachy bez sebe. Chtěla jsem ječet, křičet, brečet. Zvědavost mně ale překonala. Hrozně jsem se chtěla jít kouknout dolů, jako v těch hororech.

Když jsem se přiblížila, dveře se pootevřely. Vlasy se mi ježily, ale šla jsem blíž a blíž... A najednou „BOOM“!! Setmělo se, lampy nesvítily, dveře se zavřely. Z ničeho nic začal foukat silný vítr, což bylo divný, protože jsem přece byla doma a topení hřálo. Strkalo do mě něco? Koukalo na mě něco? Ani jedno... Zahlédla jsem velký temný stín. Nevím jestli jsem viděla dobře, ale najednou mě to do sebe vcuclo. Aááááá

Probudila jsem se vlastním křikem. Byl to jenom sen. Ufff.....

Oddychla jsem si. Tohle bych nikdy nechtěla zažít. Sedla jsem si na postel, abych se podívala kolik je hodin. Ulevilo se mi, protože se rodiče měli vrátit za hodku.

Linda

Bazén

Navštívila jsem Aquafórum s nevlastními sestřenkami Lindou a Janičkou. Linda mi pořád dokola říkala, abych sjela po klouzačce do vody, ale já se hrozně moc bála. Nakonec mě ale ukecala a já se

nechala přesvědčit. Řekla mi totiž, že když nepojedu sama, tak do mne strčí. Tak jsem raději jela. Nakonec to byla velká zábava. Tyhle prázdniny jsem si vážně parádně užila.

Lily

Zpráva o černém koni

Pokaždé, když jdu ze školy, procházím kolem královských stájí. Jako obvykle jsem se i dnes zastavila u boxu s mým oblíbeným koněm – Thunderem. Kůň je dokonalý! Má hřívu černou jako uhel a stejně tak ocas a srst. Na slabinách má modře namalované blesky, jež se krásně vyjímají na jeho vrané srsti. Je to plemeno shirského koně. Poznává se tak, že nad kopyty má jakési třásničky, které při jeho ladiném běhu povlávají v lehkém vánku. Ocas tohoto přenádherného zvířete má barvu havraních křídel, na němž se ve světlech pouličních lamp třpytí droboučké, akvamarínově modré, skleněné korálky, které má kůň zapletené jak do hřívy, tak do svého překrásného ohonu – také barvy havraního peří.

Vždycky, když vidím tohoto koně, mám chuť nasednout na jeho hřbet barvy noci, svírat v prstech Thunderovu ebenovou hřívu, ve které jsou zapletené kousičky skla, jež mají tvar korálků – opřít se do třmenů a odjet co nejdál. Daleko, předaleko, až za obzor, slyšet, jak jeho kopyta dusají po šterku, po asfaltu nebo alespoň po trávě, jet přes hory, plout přes řeky a přeskakovat propasti v sedle tohoto nádherného zvířete.

Až do své smrti budu milovat koně – a obzvlášť Thundera. *Nikdy na tebe nezapomenu, Thunder!*

Anez

Co vím o pandě

Panda je zvíře, savec. Je černobílá. Má bílé kulaté břicho, dvě oči a ouška. Žije v Asii, nejvíce v Číně, především v hornatých lesech. Živí se hlavně bambusem a jinými věcmi, aby měla dostatek živin a bílkovin. Za den sní tak 17 kg bambusu. Je to chráněný a ohrožený druh. Vymírají, protože je lovci střílejí, ale i ostatní lidé zasahují nepříznivě do jejich prostředí. Kdysi, když ještě lidé pandy nelovili, byla tato roztomilá zvířata rozšířená po celé Asii, například ve Vietnamu.

Panda je přítulná, ale dokáže být i agresivní. To je vždy, když se cítí ohrožená. Samice rodí 1 - 2 mláďata, ale spíše přežije jen jedno z mláďat, pokud se narodí dvojčata. Pokud by byly vychovány v ZOO dožívají se až 30 let. Panda se v džungli dožívá průměrně 20 let, jelikož se neumí tak dobře bránit, jako ostatní zvířata.

Za dávných časů byla panda v Číně hlavním a především základním symbolem na jejich zlatých mincích.

Linda

Co je na ránu zajímavý?!!!

Ráno. Jako každé jiné, akorát že jdu do školy za 5 osum. „PÉŤO!!!“ Zavolala na mě mamka. „Padej do školy, je za deset osum!“

A POTÉ JSEM VE ŠKOLE DOSTAL ZA 5!! Za to, že jsem NEODEVZDAL SEŠIT!

Nechápu, jak mi může uča oznámkovat něco, co nikdy NEVIDĚLA!!!

Vyplynul z toho velkej trest! Měl jsem napsat dvěstěkrát **BUDU O UČITELKÁCH MLUVIT SLUŠNĚ!**

Teď to bohužel musím napsat dvěstěkrát: Nebudu nikdy říkat: „uča“!

J.T.

Západ slunce - neskutečný sen

Jednou ráno jsem se probudila a vzpomněla jsem si na sen, který se mi zdál včera. Děly se v něm takové zvláštní věci a já vám to teď povyprávím: Byla jsem na Kanárských ostrovech a probudilo mě troubení lodí jménem Postira. Než jsem se stačila porozhlídnout, uvědomila jsem si, že nejsem doma, ale v nějakém neznámém hotelu. Sešla jsem dolů po schodech a chtěla jsem se zeptat na recepci, kde to vlastně jsem—a přitom mě překvapila jedna věc: Nikdo tu nebyl. V šoku jsem utíkala do jídelny—a opět nikde nikdo. Dokonce jsem ani neslyšela a necítila, že by někdo někde v hotelu vařil. Zjistila jsem že jsem v celé obrovské budově úplně sama!!! Rychle jsem běžela po schodech nahoru, do mého apartmánu (jestli byl vůbec můj). Pobrala jsem všechny své věci a běžela před hotel. Když jsem vyběhla zjistila jsem, že teprve svítá. Z venku jsem viděla, že ten hotel je jen starý, na půl zbouraný strašidelný dům. Před ním ale stála mapa okolí, a tak jsem se na ní nakoukla a zahlédla jsem jméno známé restaurace. Šla jsem podle mapy a došla jsem ke staré hospodě. Naštěstí byla funkční. Vešla jsem dovnitř a potkala malého kluka, kterého jsem se zeptala, kde to jsem. On mi odpověděl, že jsem na Kanárských ostrovech. Pak mi navrhl, že by mě tady mohl provést. Mohla jsem díky tomu na vlastní oči zjistit, že je to tu opravdu nádherné. Ukázal mi hodně sopek, které před nedávnem vybuchly!!! Byla to přesto zábava. Jenže, než jsem se všechno dozvěděla, už nebyl západ, ale východ slunce. Mně zazvonil budík a vypravila jsem se do školy.

AnetJel

Strašidlo

Strašidlo může být pro někoho strašidelný, ale i srandovní. Podle mě je hodně druhů strašidel. Může být třeba hororové. Tento druh strašidla je pro mně děsivý. Vlasy může mít po ramena, černé, hnědé a nebo nemusí mít žádné. Já osobně si myslím, že hororová strašidla mají všechno tmavé a nebo aspoň roztrhané, tím myslím vlasy, oblečení, prostě všechno. Obléknuté by mohlo být do špinavé roztrhané noční košile. A boty by nemuselo mít žádné. To bylo hororové strašidlo.

Další druh strašidla je podle mne směšný. Tomu se vždy směju. Vlasy může mít třeba nagelované nahoru a může je mít zrzavé. Znovu si myslím, že směšná strašidla mají mít světlé a zářivé barvy. Ale zpátky k tématu. Obléknuté by mohlo být do zelené kostkované košile a do červených širokých kalhot. Ale nejsměšnější na tom je, že já si na tomto druhu představuji to, že mají na nose červenou bambuli, a to mi připadá opravdu směšné. Boty také nemusí mít, ale za to může mít nalakované zelené nehty. Tak, tohle jsou dva druhy strašidel, které si já představuji. No a další druhy si představit radši neumím.

Tereza

Malý příběh, který se zrodil při západu slunce

Procházela jsem se podél pobřeží, po písčité pláži, s lehkým šátkem kolem těla, pod kterým jsem skrývala plavky mokré od studené slané průzračně modré moře s šumivou pěnou, která se tvořila, když vlny končily u pláže a rozplývaly pod nátlakem druhých. Zvedla jsem hlavu k azurově modrému nebi, zavřela oči a nadechla se krásně svěžího vzduchu.

Procházela jsem se od východu slunce, občas smočila v osvěžující vodě, která mě vždy příjemně zchladila. Od samého procházení mi běžaly myšlenky hlavou: o nekonečném vesmíru, širém moři, nekonečné obloze, o životě. Čas od času jsem si vzpomněla na tatínka, který se kdysi utopil ve zrádných vlnách Atlantiku, když zachraňovali velrybí mládě. Slzy se mi hrnuly do očí při představě, jak můj táta lokal vodu a nemohl se dostat ven. Vytáhli ho až po dvou dnech, museli rozbít vrstvu zmrzlého ledu. Podvodní proud ho vztáhl daleko pod ledový příkrov, odkud neměl kam utéct smrti.

Zůstala jsem s matkou a mladší sestrou Lili. Přestěhovali jsme se z Floridy až do Kalifornie. Za prací a také kvůli vzpomínkám, které nám po sobě zanechal tatínek. Nebyla jsem moc nadšená kvůli kamarádům a škole, ale změnu jsme potřebovali všichni.

Dlouho jsem se procházela, Už bylo na čas jít zpět. Tudy moc lidí nechodí. Je tu sice krásně čistá pláž, ale ani živáčka. Říká se, že tu chodívá osamělý pán, který bydlí na útesu v malém domku. Prý chodí na pláž a nic nedělá, jen sedí a kouká na širé moře. Lidé se ho nikdy neptali, proč tam jen chodí a hledí na moře a zapadající slunce. Lidé vlastně nikdy nechodili na tu pláž. Věřili, že by se na ně přenesla smůla muže, který žije sám.

Vlastně jsem s ním toho měla hodně společného. S matkou si moc nerozumíme. Od tátovy smrti je taková prázdná a přepracovaná. Sestra v době nehody neměla rozum, a tak toho moc neví. Vycházím s ní dobře, ale ona radši sedí doma na terase, čte nebo kreslí portréty.

Došla jsem až k lavičce na pláži a zahlédla osamělého muže, který bez jediného mrknutí hleděl před sebe. Za ním se na útesu pyšnil svou krásou malý domek. Měla bych jít pryč, ale smůla mě už v tomhle životě dohnala, tak co se bát. Přistoupila jsem blíže k lavičce a zeptala se, zda si mohu přisednout. Podíval se na mě hnědýma, tak povědomýma očima. Přikývl a posunul se. Chvilí jsme koukali na moře a západ slunce, a nakonec jsem se ho zeptala, proč je tu tak sám. Odpověděl mi, že kdysi měl syna, který odešel pracovat na moře a utopil se.

Zaskočilo mě to, otázala jsem se na jeho jméno. Při vyslovení toho jména mi strnulo tělo. Nezmohla jsem se na slovo. Po chvíli mi vyběhly slzy jako na závodní dráze, objala jsem toho pána a vykřikla "dědo". Nejdříve nechápal, co to dělám, ale po vysvětlení jsme začali brečet oba. Seděli jsme tam a povídali a přitom oba koukali na krásný západ slunce. Paprsky mě hřály, moře se začalo třpytit a nám to zkrášlovalo pohled na moře. Tak úžasné a přitom tak nebezpečné. Užívala jsem si to, seděla jsem tam se vzpomínkou na tatínka s člověkem, který mu je podobný, a vlastně stejný jako já.

Slunce už zapadalo za horizont, paprsky mizely spolu s ním. A nám bylo fajn.

Petra

Západ slunce je krásný, někdy i trochu tajuplný—a inspirující. Probouzí fantazii. No, posuďte sami...

Podzimní západy slunce

Začal podzim a já jsem velmi ráda. Je to moje oblíbené období. Listy na stromech zčervenaly, zoranžověly, zkrátka rozehrály se všemi krásnými barvami, které se mi líbí. Pokaždé, když se ráno probudím, mám z okna krásný výhled na stromy a můžu obdivovat, jak se listy zbarvují, jak opadají a jak se na jejich místě objevují nové pupeny, ze kterých na jaře budou nové listy. My, když umřeme, tak se znovu nezrodíme, jako ty listy a proto si musíme užívat každou chvíli života.

Nejkrásnější je, že můžu z okna pozorovat také východy a západy slunce. Když je na podzim slunečno, vždycky si vyjdu ven jen tak se projít nebo si zaběhat do parku nebo do lesa. Odtud je krásný pohled na západ slunce.

Nejlepší je, když sluníčko vychází nebo naopak odchází někam do daleka—a zase se vrací. Když se rozjasní a objeví se uprostřed oblohy, vzbuzuje ve mně jistotu, nabíjí mne energií a myslím na samé hezké věci. N se jeho paprsky odrážejí v kapkách rosy nebo v loužích—a to je hrozně pěkné. Proto zůstává v parku nebo venku na louce, dokud slunce nezmizí, neodejde někam do dálky.

Nejúžasnější pro mne je, jak se z jedné chvíle může vystřídat tolik barev. Obloha se zbarvuje všemi odstíny, takže skoro ani nevím, jakou má vlastně barvu.

Netěším se na zimu. Nebudeme se moci tolik setkávat se sluncem, což je hrozné. Proto se cítím víc unavená, ale určitě to jenom já, ale podobně to cítí i mnoho dalších lidí.

Ale vlastně, ono to tak zlé není. Na zimě je super, že se můžeme válet ve sněhu.

Linda

Přání—pro mámu 2013

Dnes jsi zase o rok starší,
narozeniny máš další.
Další rok je před námi,
a nebudeme v něm sami.

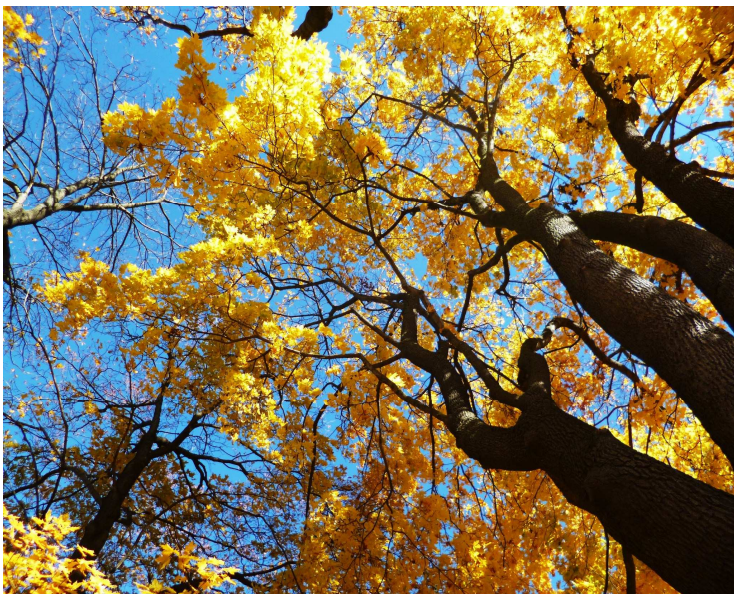
Fanda

Podzim

Podzim se mi zdá někdy slunečný a někdy mrazivý. Já mám ráda spíš slunečný. Slunečný podzim mám ráda z toho důvodu, že svítí krásně slunce do žlutooranžových listů a vlévá vám do těla tu úžasnou energii. Za to mrazivý podzim ten přímo nesnáším, protože, mi žádná energie do těla nejde. V takových dnech jsem potom unavená, líná a tak dále... Vždyť to někteří moc dobře znáte. Takže bych byla i radši, kdyby ten mrazivý podzim vůbec neexistoval. Abych vždy když se probudím, se mohla podívat do okna, do kterého svítí jenom slunce. A tak aby to bylo i v zimě.

Tereza Králová

Obrázek mi připomíná naši cestu jdoucí kolem stromů u Jezírka ve Františkových Lázních.

To jsem přesně nechtěl...

(No nazdar)

Byl večer. Naši nebyli doma a byla bouřka.
ZAHŘMĚLO!!! NO NAZDAR!!!

Vypnul se mi komp a v mžiku jsem byl odříznutej od svých kámošů na Skype.

Byla strašná bouřka a já byl doma sám.

Z venku jsem slyšel divný vrčení jako od...
ZOMBIE!!!

Rozbil jsem okno, **VYLEZL JSEM!**

A pak jsem se probudil.

J.T.

Šípky jsou květy podzimu. Nejsou ty červené ozdůbky připomínající kapky krve na holých větvích kouzelné?

Chyboval jsem

Brečím u písni, které jsme poslouchali spolu,
bez tebe se potápím dolů,
bez tebe to nejsem já,
ale ty jsi neřekla, že budeš jen má.

Já už nevím, komu mám věřit,
tak už nevím, komu se mám svěřit.
Řekl jsem ti: „Mám tě rád.
Nechci být jen tvůj kamarád.“

Chyby patří k lásce
Dnes se ptám: „Co všechno bylo v sázce?“
Vím, že už se nemáme rádi,
A co aspoň kamarádi?

Zklamal jsem tě, já to vím.
Proč všude vidím tvůj stín?
Asi proto, že nemůžu přestat přemýšlet o nás
dvou.
Připadám si jako ve špatné show.

Chyboval jsem a lituji toho,
v této básni je ještě mnoho.
Každý den se jenom ptám,
ptám se proč a ptám se sám.

Ptám se, ale nedostávám odpovědi.
Nevím proč, to jen ti nejchytřejší vědí.

Fanda Strecker

Takové neobvyklé nedělní ráno

Jako každou neděli na konci týdne jsem se probudila. Tentokrát ale to ráno bylo zvláštní, jiné než ostatní minulé neděle. Chvilku svítilo sluníčko, pak pršelo, a zase se to opakovalo. Já se přesto rozhodla jít ven, protože bych celý den byla jenom doma. A také jsem si vzpomněla, že každou neděli chodíme ven s kamarádkou venčit naše psy. Tuhle neděli nemohla, tak jsem šla vyvenčit mého pejska sama. Šli jsme do parku a potkali jsme hodně krásných pejsků, což normálně ne.

Cestou domů jsme viděli hodně duh. Bylo to neuvěřitelné, protože jsem jich za svůj život ještě tolik neviděla. Byly krásné, barevné, světlé, a já jsem se cítila, jako bych byla úplně někde jinde. Někde, kde nikdo nebyl, jenom já. Také bylo příjemné, že padaly malé kapičky deště. Nepršelo úplně, jenom malé kapičky padaly a lehce na mě dopadaly. Tu dobu jsem celou dobu stála a pozorovala jsem tu nádheru. Můj pejsek byl celou dobu pozorný a vůbec neštěkal. Když jsem přišla domů, cítila jsem se úplně jinak, a můj pejsek totéž. Měli jsme velký hlad, tak jsme se hned najedli, ještě venku na zahradě a koukali spolu s úžasem na krásné duhy.

Linda

Konec koncertů (prozatím)

FRANTIŠKOVY LÁZNĚ (Anička) - Včera ve františko-lázeňském divadle vystoupil po celém světě známý Bryan Adams. Úspěch byl obrovský. Na koncert zpěváka se přišli podívat lidé z měst po celé České republice a nechyběly tam ani davy šlejších fanynek. Po koncertu šel Bryan do svého pokoje v městském hotelu Pyramida, kam ho následovaly i dívky ve věku 12-16 let. Jedna z nich dokonce pronikla až do koupelny této slavné superstar, kde Bryana vydírala, že jestli jí nedá autogram a dva lístky na jeho další koncert, nastříká mu vlasy kysličníkem. Zpěvák po odmítnutí dívčiny nabídky obdržel ránu do nosu a kopanec do rozkroku. Nyní už leží v nemocnici se studeným obkladem na nose a na místech kam by žádný muž či chlapec rozhodně kopanec dostat nechtěl. Zpěvák je nucen odložit své příští vystoupení na neurčito a zrušit všechny autogramiády a tiskové konference do doby, než se plně zotaví. Dáme vám vědět, když zjistíme nějaké další nové informace.

Anez

Zlatovláska si změnila barvu vlasů

POHÁDOV (Lily) Včera ve 13.30 si Zlatovláska změnila barvu vlasů na zelenou, protože jí řekl nějaký chlapec, že blondě holky jsou hloupé a blbě. Tak jí napadlo si změnit barvu vlasů, ale nenapadlo jí jakou barvou, takže se koukla z okna a viděla trávu, tak jí napadlo její vlasy nabarvit na zelenou.

Moje fenečka Seminka

Má fenka se jmenuje Semi. Je moc milá. Když zrovna není roz dováděná, ráda se mnou schoulí večer pod deku a koukáme společně na film. Pohrdá ovšem nejdražšími granulemi na trhu. Je moc mlsná. Není to o tom, že by jí bylo špatně či dokonce neměla chuť k jídlu. Když jde třeba o piškot nebo slanou tyčinku, stane se z ní vypočítavá a poslušná fenečka.

Nejdříve je ale poměrně hodně bláznivá. Jakmile vidí pamlsek, začne hrabat zadníma nohama za sebe, jakoby vyhrabávala záhon. Otáčí se, s chutí dělá přemety vzad i vpřed. Štěká i kňučí. Moc často ale zvuky nevydává.

Jakmile někdo zazvoní, stane se z ní ochránitelská, uštěkaná a silně teritoriální psovitá šelma, kterou v sobě pravděpodobně vidí. Ale i veliké psovité šelmy jsou hravé. I Semi jakožto Chihuahua /čivava/ si ráda hraje, ale jen se psy stejně velikými. K lidem je hodně přátelská. Dost mi vadí, že se Seminka rozbíhá i za lidmi na druhé straně silnice. Myslím, že má ráda lidi a já mám ráda ji.

Je nejlepší kamarádka. Připadá mi, že se známe celý život. Přitom je ještě velmi mladá. Je jí teprve osm měsíců a chihuahuy jsou dospělé až v deseti měsících.

Šárka

Interview se slavnou zpěvačkou

Začalo to dost nejistě. Čekala jsem v kavárně na Rihannu (slavná popová hvězda). Hrozně jsem se třásla strachy. (Co když to bude namyšlená „nána“. A nebo bude hloupá?).

O hodinu a půl později ...Kde je ?!! Jestli tady nebude do pěti minut, začnu si myslet, ať se vrátí do první třídy, aby se naučila hodiny.

Je to dost děsný na ni tady čekat celé dvě hodiny, a navíc když jsem sem přišla o půl hodinu dříve. Co si o sobě myslí? Je slavná, ale co má být? Má být i slušná.

„Počkej!!! Omlouvám se, že jdu pozdě. Zdržela jsem se na svém koncertě kvůli tomu, že moji fanoušci chtěli další singly v mém novém albu,“ řekla Rihanna udýchaně ve dveřích.

„No dobře, pojďme si sednout ke stolu číslo deset. A svoji ochranku už nebudete potřebovat, protože je kavárna prázdná. Buďte ráda, že jsem to takhle zařídila, vy byste to asi kvůli vašemu koncertu asi nestihla“ (pořád se ještě nemůžu zbavit pocitu hořkosti z dlouhého čekání). „Omlouvám se za své chování, abych se přiznala dneska jsem dost nervózní.“

„V pořádku, nejsi jediná, kdo tady byl nervózní kvůli rozhovoru a ještě koncertu.“

„Já nevěděla, že máte trému při svých koncertech.“ (Ale je to tak). „Takže, vy jste byla nervózní, zatímco jsem si myslela, že hvězda jako vy bude dost sebejistá??“

„Ano, je to tak.“

„To je úžasné! Vážně je to skvělá novina!“

„Psssssst! Musíš mi slíbit, že to nikomu neřekneš, a že tam vůbec nic nenapíšeš. Dohodnuto?“

„Dohodnuto!“

„Potichu!“

„Promiňte, dohodnuto. Dobře, tak jdeme dál. Jak zvládáte svůj život? Ptám se třeba u toho zpívání a toho jak je těžké zapadnout mezi ostatní.“

„To zpívání někdy není tak těžké jako zapadnout mezi ostatní, když po vás někdo chce autogram, nebo fotku a podepsané CDčko a kamkoliv jdete, tak vás ti fanoušci pronásledují.“

„To mi stačí, děkuji vám za vaši pozornost.“ (Co mám dělat? Podat jí ruku nebo se jen rozloučit?). „Moc mě těšilo. Děkuji, že jsi i za mě zaplatila kávu a ještě jednou se omlouvám, že jsem přišla pozdě...“

Pavlinka

Časopis PROSTOR, školní časopis vydávaný při Základní umělecké škole Františkovy Lázně

je výsledkem práce žáků literárně-dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní pod vedením učitelky Mgr. Jaroslavy Rymešové. Redakci tvoří od září 2013 tyto žáci (abecedně):

Petra Hůlková, Linda Dang, Aneta Jelenová, Tereza Králová, Pavlínka Nguyen, Lily Nguyen, Denisa Pilařová, Šárka Rubášová, Filip Skribek, Kateřina Stárková, František Strecker, Evangelos Tsolakidis, Anna Vondráčková

Časopis vychází nepravidelně, podle potřeb školy.
Výtisky zdarma.